

S. Pereslegin: Útok na Sevastopol ve světle taktiky a strategie (VIDEO)

- CZ24 News | 18. září 2023

RUSKO/UKRAJINA: Byl útok britskými náboji na Sevastopol a poškození dvou válečných plavidel neočekávanou událostí?

Naopak byl událostí očekávanou. Obě strany nyní aktivizují činnost dálkových systémů, namířených z naší strany na rozbití infrastruktury, zatímco na ukrajinské straně na získání klasického „mediálního vítězství“. Z tohoto pohledu je přístup k Sevastopolu snazší než třeba do Petěrburgu nebo Vladivostoku. V podmínkách maskování startovacích zařízení na neutrálních plavidlech, se žádné místo v Rusku nemůže považovat za naprosto bezpečné před podobnými činnostmi. Otázkou je jen, že někde budou hůř a jinde lépe připraveni k odražení takových útoků.

Útok to byl velmi nepříjemný, nicméně s hlediska výsledků se za hranice médií v podstatě nedostává. Ruská flotila má na moři převahu již pro praktickou neexistenci flotily ukrajinské, takže poškození toho, či jiného plavidla, poměr sil ve válce vcelku nijak neovlivňuje. Pokud jde o zasaženou loděnici, tak ta bude během týdne v předchozího stavu (navíc si nejsem jist, zda byl ten stav nějak skvělý). Ale o tom, že mediální vítězství Ukrajinců je zřejmé, o tom není sporu. Meldovat krásně o tom úderu lze, přilepit k tomu to, že už skoro obsadili předpolí „Surovikinovy linie“ (viz. Rabotino a další body na Záporožském směru) to je pro ně velmi dobré, ovšem s jedinou výjimkou: – operativní situace se po tomto „velkém vítězství“ (ukrajinsky „peremoga“), nijak nezměnila, poměr sil v technice se stává stále nepříznivějším pro našeho protivníka.

A odsud už Západ i Ukrajina sama, říkají, že protiofenzíva úspěšná nebude, že je to jen „příprava k protiofenzívě další“ v zimě, na jaře nebo příští letní, z čehož lze učinit závěr, že tato kampaň je považována za skončenou.

Někteří mluví o tom, že útoky budou pokračovat 4-6 týdnů – takže nepochopili vše pořádně a konečně. Takže vcelku moje prognóza zní, že tato protiofenzíva úspěšná být nemůže- kromě případu „náhlé smrti“ jedné ze stran, tak se to stalo například v listopadu 1918 armádě německé. Něco takového je sice velmi nepravděpodobné, ale stát se to může. V normální situaci tato ofenzíva úspěšná nebude. Pokud jde o údery na území, tak v nich smysl nevidím. Jestliže na počátku protiofenzívy byly propočty, že půjde souběžně o útoky s průlomem, v počátcích bojů o Tokmak, spolu s údery na Moskvu, Krymský most mohou ovlivnit psychiku ruského velení i země jako celku, tak dnes na to naděje prostě není, protože jsme si na ty útoky jaksi „zvykli“.

Ukrajina samozřejmě ještě kalkuluje se zničením Krymského mostu a nedávno kdosi prohlásil, že jeho dny jsou sečteny, takže se jim to konečně podaří... Vojenský význam dokonce ani toto mít nebude mj. proto, že se jim nedaří teroristické akce koordinovat s postupem na frontě. Obecně mohu říci, že poslední útok na Sevastopol byl velmi nesmyslný – obsah nemá a další vývoj také ne. Jistěže ho lze označit za ukrajinskou „peremogu“ a naši porážku ukrajinsky „zradu“.

Pokud se díváme například s hlediska dodávek západních zbraní Kyjevu, tak se více řeší stále delší dosah dodávaných zbraní. Je to také mediální válka, nebo je to reálná přednost?

To je čistě mediální válka. Pochopme jednoduchou věc: – Ukrajinci sami dělají námořní raketu v pevninské variantě „Neptun“ se slušným doletem. Toho se ale dosahuje jen díky podzvukové rychlosti a podstatné části letu v aktivní zóně ruské protivzdušné obrany (PVO), což znamená, že dosah sám o sobě je v daném případě ambivalentní. V tomto případě je vše velmi jednoduché: –

s odvoláním na velký dolet jistá část našeho vojenského velení ze sebe setřásá odpovědnost za to, že údery vůbec procházejí.

Rusko má podzvukových i nadzvukových raket delšího doletu velmi mnoho. Jinou otázkou je, že vypouštět „Iskander“ kvůli každé „Storm-Shadow“ nutné není, ale v podstatě to možné je. Jde o to, že rozdíl mezi Ruskem a Ukrajinou v daném případě spočívá v tom, že pro ně každý zásah výrobního závodu jejich raketou je už „peremoga“, zatímco pro nás je zásah naší plachtící bombou nebo raketou do jejich závodu v Kyjevě nebo kdekoli jinde, je drobná součást války, která za vítězství považována není, ani se o ní dlouho nemluví. Souvisí to s tím, že Rusko vede strategickou válku za zničení protivníka (nikoli Ukrajiny a Ukrajinců) jako aktéra vedení války. Ukrajina hraje s taktikou – takže je pro ni jakýkoli taktický úspěch „peremoga“, zatímco pro Rusko zůstává taktický úspěch velmi daleko od vítězství.

Proto mají oni v mediálním prostoru jistou převahu, která tak zůstane až do samého konce. Mám na mysli to, že když jsem koncem 70.let začal studovat historii 1.světové války, narazil jsem na článek s názvem „Jak se jednou Němci dovítěli až do své smrti“, a epilogem byl rozkaz jednoho z velitelů německých tankových divizí na frontě 2.světové války, který prohlásil, že: *„To, co se děje, je jakási úplná blbost, naše ztráty jsou velké, nijak zvláštní výsledky nejsou, a přitom dostávám hlášení o obrovských vítězstvích. Takhle dovítíme až do vlastní smrti!“*. Což se nakonec i stalo. V onom článku se skutečně psalo o tom, že z formálního hlediska skoro celá 1.světová válka (kromě Marne a některých událostí na východní frontě), byl sled úspěchů Německa (v roce 1914; velký úspěch v 1915; úspěch v roce 1916, kdy Rakousko rozbili a Německo vyhrávalo, co mohlo; rozbití Rumunska v 1917; úspěšná ofenzíva Němců v Piccardii, u Paříže, ve Flandrech) – a najednou bác! – a válka skončila.

Tady dojde k témuž. Ukrajina bude mít nepřetržitě „peremogi“ – až do hořkého konce.

AUTOR: Sergej Pereslegin

ZDROJ: YouTube

Překlad: St. Hroch/BelobogSk